

Замкова служба розмістила гостей, вважаючи на їхню гідність, а всім порядкував маршалок замку, старий та сивий слуга пана Овруцького, також гербовий шляхтич.

Коли гість розтаборився, йшов до меншої залі їдальної підживитися, кожний для себе, бо головний пир було назначено на вечір. Попоївши, міг гість робити, що йому завгодно, аж до вечера. Гості розбрилися по цілм замку, по саду й парку, ходили на привітання оди до других, а там знов сходилися в гуртки, балакаючи та дожидаючи свята.

Над-вечір приїхав і пан Овруцький з своєю жінкою та його тесть і теща. Приїхали шестірнею карих коней в позолоченій кареті.

На милю від замку по-над дорогою позапалювано смоляні бочки. Почот гарю вбралих дворецьких козаків на здорових конях палив з мушкетів. Тоді розділилися на двоє. Оди частина їхала пепереду, друга позаду карети. Як наблизилися до замку, вистрілили з гармат. Увесь замок аж горів від смолоскипів. Було ясно, як у деиь. Усі гості вийшли на привітання, поки ще карета заїхала перед палац „Вівати“, вигукування, стріли гарматні...

Як карета станула, прискочив старий маршалок, одчинив дверці карети й поміг висісти панові. Пан Овруцький висів бадьоро й поміг своїй молодій жінці. Тоді маршалок виголосив їдальню промову. За ним виступив капелян замковий, патер єзуїтський, теж з промовою. Він поблагословив молодят, бажав їм доброго здоровля для речі посполитої й католицтва, якого пан Овруцький показував себе ціле життя ревним борцем.

Пан Овруцький був вдоволений таким прийняттям, всміхнувся любо до жінки й подав їй руку. Пішли в гору сходами, вкритими дорогими турецькими килимами.

Поки що пані Овруцька зайшла до своїх покоїв, де служниці кинулися її передягати до вечері.

Вона була на прочуд гарна й зовсім не під пару старому підтопаному панові. Пан Овруцький, хоч почоринив чуприну й вуса, хоч був червоний з лица, був старий. Але